

(„Службени гласник РС”, број 98/09)

На основу члана 20. став 2. Закона о техничким захтевима за производе и оцењивању усаглашености („Службени гласник РС”, број 36/09) и члана 42. став 1. Закона о Влади („Службени гласник РС”, бр. 55/05, 71/05-исправка, 101/07 и 65/08)

Влада доноси

УРЕДБУ О НАЧИНУ ИМЕНОВАЊА И ОВЛАШЋИВАЊА ТЕЛА ЗА ОЦЕЊИВАЊЕ УСАГЛАШЕНОСТИ

І. УВОДНА ОДРЕДБА

Члан 1.

Овом уредбом уређују се начин именовања и овлашћивања тела за оцењивање усаглашености, утврђивања испуњености прописаних захтева за именовање, односно овлашћивање тела за оцењивање усаглашености, пријављивања тела за оцењивање усаглашености, као и одузимања одобрења за спровођење оцењивања усаглашености.

ІІ. НАЧИН ИМЕНОВАЊА И ПРИЈАВЉИВАЊА ТЕЛА ЗА ОЦЕЊИВАЊЕ УСАГЛАШЕНОСТИ, КАО И ОДУЗИМАЊА ОДОБРЕЊА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ОЦЕЊИВАЊА УСАГЛАШЕНОСТИ

Члан 2.

Именовање тела за оцењивање усаглашености за спровођење оцењивања усаглашености производа са захтевима из одређеног техничког прописа врши се на основу захтева за именовање, који подноси тело за оцењивање усаглашености (у даљем тексту: подносилац захтева).

Захтев из става 1. овог члана, подноси се министарству у чијем делокругу је припрема и доношење одговарајућег техничког прописа на основу кога се тражи именовање (у даљем тексту: надлежно министарство).

Подносилац захтева сноси трошкове поступка именовања који обухватају трошкове за рад Комисије за именовање (у даљем тексту: Комисија).

Члан 3.

Захтев из члана 2. ове уредбе садржи:

1) пословно име, односно назив и адресу седишта, правни положај, организациону структуру и претежну делатност подносиоца захтева;

2) назив техничког прописа на основу кога се тражи именовање и број службеног гласила Републике Србије у коме је тај пропис објављен;

3) обим послова оцењивања усаглашености, као и врсту, групу, односно назив производа који је предмет оцењивања усаглашености и друге податке ради ближе идентификације производа, са позивом на одговарајуће одредбе техничког прописа;

4) податке о стручној оспособљености запослених и других ангажованих лица на пословима оцењивања усаглашености (у даљем тексту: особље);

5) податке о техничким капацитетима, укључујући опрему и локацију на којој ће се обављати послови оцењивања усаглашености;

6) податке о другим делатностима које обавља подносилац захтева, укључујући и делатности које би могле утицати на независност и непристрасност подносиоца захтева, његовог директора, односно највишег руководства и особља у односу на лица повезана са производом који је предмет оцењивања усаглашености;

7) податке о начину на који је подносилац захтева уредио поступање и одлучивање по приговорима на његов рад и донете одлуке у вези са пословима оцењивања усаглашености, као и податке о начину чувања пословне тајне;

8) назив исправе којом се доказује оспособљеност подносиоца захтева за оцењивање усаглашености (нпр. акт о акредитацији);

9) податке о закљученом уговору о осигурању од одговорности за штету;

10) друге податке од значаја за именовање.

Уз захтев из става 1. овог члана подносе се докази којима се потврђују наводи из захтева, као и доказ о плаћеној републичкој административној такси у складу са законом.

Члан 4.

Испуњеност захтева за именовање у складу са техничким прописом из члана 3. став 1. тачка 2) ове уредбе, утврђује Комисија коју, за област једног или више техничких прописа, образује надлежни министар.

Комисију сачињавају најмање три члана, и то: најмање један представник надлежног министарства; представник Акредитационог тела Србије који није учествовао у поступку акредитације; представник Института за стандардизацију Србије.

Чланови Комисије из става 2. овог члана могу имати заменике.

По потреби, у раду Комисије могу учествовати и други стручњаци, изван надлежног министарства, за област која је уређена одговарајућим српским техничким прописом.

Радам Комисије руководи представник надлежног министарства.

Члан 5.

Приликом разматрања поднетог захтева и приложених доказа, Комисија може да, ради утврђивања одлучних чињеница, односно разјашњења битних околности, изврши проверу испуњености захтева утврђених у техничком пропису.

Члан 6.

Када подносилац захтева актом о акредитацији доказује оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености према одређеном техничком пропису, Комисија проверава покривености обима послова за оцењивање усаглашености који су предмет захтева за именовање, у односу на обим послова за које је подносилац захтева акредитован.

Ако је обим послова за оцењивање усаглашености, који је предмет захтева за именовање, у целости покривен обимом послова садржаних у акту о акредитацији из става 1. овог члана, сматра се да је подносилац захтева доказао да испуњава захтеве за именовање који су утврђени техничким прописом.

Ако обим послова за оцењивање усаглашености, који је предмет захтева за именовање, није покривен обимом послова који је садржан у акту о акредитацији, за утврђени непокривени обим послова налаже се подносиоцу захтева да достави додатну документацију којом доказује оспособљеност за онај обим послова који није покривен актом о акредитацији.

Ако подносилац захтева своју оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености не доказује актом о акредитацији, ту оспособљеност подносилац захтева може доказивати другом одговарајућом документацијом.

Документација из ст. 3. и 4. овог члана, која не потиче из поступка акредитације, не може бити старија од шест месеци од дана сачињавања или издавања те документације.

Члан 7.

Комисија на основу поднетог захтева за именовање, приложених доказа и утврђених чињеница, утврђује да ли подносилац захтева испуњава захтеве за именовање који су прописани предметним техничким прописом и о томе сачињава извештај.

Ако Комисија утврди да подносилац захтева испуњава захтев за именовање, даје надлежном министру предлог за именовање, односно ако утврди да не испуњава захтеве за именовање предлаже да се поднети захтев одбије.

Предлог из става 2. овог члана мора бити образложен.

На основу предлога из става 3. овог члана, надлежни министар доноси решење о именовању подносиоца захтева или решење о одбијању захтева.

Члан 8.

Решење о именовању из члана 7. ове уредбе, садржи нарочито:

- 1) пословно име, односно назив и адресу седишта именованог тела за оцењивање усаглашености (у даљем тексту: Именовано тело)
- 2) назив техничког прописа на који се решење односи и броја службеног гласила Републике Србије у коме је тај пропис објављен;
- 3) врсту, односно назив производа и друге податке ради ближе идентификације производа на које се решење односи;
- 4) обим именовања, односно детаљан опис послова за које је утврђена оспособљеност Именованог тела;
- 5) идентификацију и име овлашћеног лица одговорног за потписивање исправа о усаглашености.

Члан 9.

Решење о именовању из члана 8. ове уредбе, надлежно министарство доставља министарству надлежном за вођење регистра именованих, односно овлашћених тела за оцењивање усаглашености (у даљем тексту: Регистар), ради уписа, у складу са законом којим се уређују технички захтеви за производе и оцењивање усаглашености и прописом донетим на основу тог закона.

Министарство надлежно за вођење Регистра, на писмени предлог надлежног министарства, врши пријављивање Именованог тела Европској комисији, у складу са потврђеним међународним споразумима чији је потписник Република Србија.

Члан 10.

Именовано тело дужно је да испуњава захтеве за именовање из техничког прописа у погледу његове оспособљености која је утврђена решењем о именовању, као и да на захтев надлежног министарства, у року који не може бити краћи од три дана од дана пријема тог захтева, достави тражене податке и обавештења у вези са пословима за које је именовано, а нарочито да документује све поступке оцењивања усаглашености за које је именовано.

Проверу над испуњавањем захтева из става 1. овог члана врши надлежно министарство, после издавања решења о именовању.

Ако је именовано тело своју оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености, која је утврђена решењем о именовању, у целости доказало актом о акредитацији, проверу над испуњавањем захтева из става 1. овог члана врши Акредитационо тело Србије, у складу са законом и о резултатима контроле обавештава надлежно министарство.

Члан 11.

Ако се при вршењу провере из члана 10. ст. 3. и 4. ове уредбе код Именованог тела утврде недостаци у вези са испуњавањем захтева за именовање или да постоје други недостаци у извршавању обавеза, надлежни министар доноси решење о одузимању одобрења за спровођење оцењивања усаглашености.

Решење из ст. 1. овог члана садржи и налог Именованом телу да у року који не може бити дужи од три радна дана од дана пријема тог решења изврши пренос документације у вези са спровођењем оцењивања усаглашености другом Именованом телу по избору произвођача или његовог заступника, односно увозника (у даљем тексту: странка).

Решење о одузимању одобрења за спровођење оцењивања усаглашености надлежно министарство доставља министарству надлежном за вођење Регистра, ради брисања Именованог тела из тог регистра, у складу са посебним прописом.

Члан 12.

Када Именовано тело обавести надлежно министарство да више није у могућности да обавља послове оцењивања усаглашености наведене у решењу о именовању, о томе обавештава и странку по чијем захтеву обавља те послове, ради преузимања документације у вези са спровођењем оцењивања усаглашености, односно ради преноса те документације другом Именованом телу по избору странке.

Члан 13.

Ако се преузимање, односно пренос документације у вези са спровођењем оцењивања усаглашености из чл. 11. и 12. ове уредбе није могло извршити због тога што странка, по чијем захтеву је вршено оцењивање усаглашености, више не постоји јер је брисана из Регистра привредних субјеката, Именовано тело коме је решењем одузето одобрење за спровођење оцењивања усаглашености преноси документацију надлежном министарству.

Документација из става 1. овог члана чува се у складу са прописима којима се уређује архивска грађа, а најкасније до истека рока утврђеног предметним техничким прописом.

III. НАЧИН ОВЛАШЋИВАЊА ТЕЛА ЗА ОЦЕЊИВАЊЕ УСАГЛАШЕНОСТИ ЗА ВРШЕЊЕ ТЕХНИЧКЕ ПРОЦЕНЕ

Члан 14.

Одредбе чл. 4. до 13. ове уредбе, сходно се примењују на овлашћивање тела за оцењивање усаглашености за вршење техничке процене.

Члан 15.

Када је техничким прописом утврђено да оцењивање усаглашености спроводи орган државне управе (у даљем тексту: надлежни орган), а техничку процену за потребе тог органа врши овлашћено тело за оцењивање усаглашености (у даљем тексту: Овлашћено тело), то тело може да врши техничку процену ако испуњава захтеве прописане тим техничким прописом.

Поступак овлашћивања тела за вршење техничке процене покреће се на основу јавног позива за подношење пријаве који објављује надлежно министарство.

Јавни позив из става 2. овог члана објављује се у службеном гласилу Републике Србије и у најмање једним дневним новинама које се дистрибуирају на целој територији Републике Србије.

Јавни позив садржи податке нарочито о:

- 1) називу надлежног органа за чије потребе се врши техничка процена;
- 2) потребном броју и врсти тела за техничку процену;
- 3) називу техничког прописа на који се јавни позив односи и број службеног гласила Републике Србије у коме је тај пропис објављен;
- 4) обиму овлашћивања и врсти производа за које се врши техничка процена;
- 5) захтевима из техничког прописа које мора да испуни тело за техничку процену;
- 6) документацији и доказима који се прилажу уз пријаву;
- 7) року за подношење пријаве.

Рок за подношење пријаве по јавном позиву не може бити краћи од 15 дана од дана објављивања јавног позива у службеном гласилу Републике Србије.

Члан 16.

Јавни позив спроводи Комисија за овлашћивање коју образује за област једног или више техничких прописа, надлежни министар.

Комисија из става 1. овог члана утврђује испуњеност захтева за овлашћивање у складу са техничким прописом из члана 15. став 4. тачка 3) ове уредбе.

IV. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 17.

Акредитована, односно овлашћена тела за спровођење оцењивања усаглашености производа са захтевима техничких прописа који су донети пре ступања на снагу ове уредбе, обављају те послове до именована у складу са техничким прописима којима ће се утврдити захтеви које морају да испуне Именована тела.

Тела за оцењивање усаглашености из става 1. овог члана, могу да, у року од три месеца од дана ступања на снагу техничких прописа којима се утврђују захтеви које морају да испуне Именована тела, а најкасније у року од три месеца од дана почетка њихове примене, поднесу надлежном министарству захтев за именована у складу са овом уредбом.

Тела за оцењивање усаглашености из става 1. овог члана, која не поднесу захтев за именована у прописаном року, односно тела за оцењивање усаглашености за која надлежно министарство, по поднетом захтеву, утврди да не испуњавају захтеве техничког прописа из става 2. овог члана, неће моћи да обављају послове оцењивања усаглашености као Именована тела у смислу закона којим се уређују технички захтеви за производе и оцењивање усаглашености и ове уредбе.

Члан 18.

Ступањем на снагу ове уредбе престају да важе одредбе Уредбе о начину овлашћивања тела за оцењивање усаглашености, регистру овлашћених тела за оцењивање усаглашености, евиденцији о исправама о усаглашености, знацима о усаглашености и телима за оцењивање усаглашености, као и условима за примену техничких прописа других држава („Службени лист СЦГ”, број 22/06), у делу којим се уређује начин овлашћивања тела за оцењивање усаглашености и утврђивања испуњености услова које мора испуњавати тело за оцењивање усаглашености, као и одредбе чл. 2. до 16. и члана 20. те уредбе.

Члан 19.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”, а примењује се од 1. марта 2010. године, осим одредбе члана 9. став 2. ове уредбе која се примењује даном ступања на снагу потврђеног међународног уговора о оцењивању усаглашености и прихватању индустријских производа са Европском унијом, у делу производа на који се тај уговор односи.

Одредба члана 9. став 2. ове уредбе, у делу производа на које се не односи међународни уговор из става 1. овог члана, примењује се од дана приступања Републике Србије Европској унији.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е
УРЕДБЕ О НАЧИНУ ИМЕНОВАЊА И ОВЛАШЋИВАЊА
ТЕЛА ЗА ОЦЕЊИВАЊЕ УСАГЛАШЕНОСТИ

I. ПРАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ УРЕДБЕ

Правни основ за доношење Уредбе о начину именовања и овлашћивања тела за оцењивање усаглашености садржан је у члану 20. став 2. Закона о техничким захтевима за производе и оцењивању усаглашености („Службени гласник РС”, број 36/09), којим је прописано да се начин именовања, овлашћивања, одузимања одобрења за спровођење оцењивања усаглашености, пријављивања тела за оцењивање усаглашености, као и начин утврђивања испуњености прописаних захтева за именовање, односно овлашћивање тела за оцењивање усаглашености уређује прописом који доноси Влада и члану 42. став 1. Закона о Влади („Службени гласник РС“, бр. 55/05, 71/05-исправка, 101/07 и 65/08), којим је прописано да Влада уредбом подробније разрађује однос уређен законом, у складу са сврхом и циљем закона.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ УРЕДБЕ

Овом уредбом се подробније уређује начин именовања и овлашћивања тела за оцењивање усаглашености, начин утврђивања испуњености прописаних захтева за именовање, односно овлашћивање тела за оцењивање усаглашености, пријављивања тела за оцењивање усаглашености, као и одузимања одобрења за спровођење оцењивања усаглашености.

У складу са решењима из Закона о техничким захтевима за производе и оцењивање усаглашености („Службени гласник РС”, бр. 36/09-у даљем тексту: Закон), оцењивање усаглашености производа са захтевима из техничког прописа, могу спроводити произвођач, именовано тело за оцењивање усаглашености (лабораторија, контролни орган и сертификационо тело) или држава (органи државне управе).

Оцењивање усаглашености које спроводи именовано тело за оцењивање усаглашености (у даљем тексту: Именовано тело) карактеристично је за европске директиве тзв. новог приступа у области техничког законодавства. У поступку хармонизације техничког законодавства Републике Србије са техничким законодавством Европске уније (ЕУ), предстоји преузимање свих директива тзв. новог приступа, па ће један број нових техничких прописа утврђивати обавезе произвођача да се за спровођење оцењивања усаглашености производа са прописаним захтевима обрати тзв. независној трећој страни, односно Именованом телу. При томе, држава

задржава право да регулише питања утврђивања компетентности тела за оцењивање усаглашености, односно њихове оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености и да то потврди именовањем, али се, у циљу смањења трошкова произвођача, она повлачи из улоге субјекта који спроводи оцењивање усаглашености.

Са друге стране, оцењивање усаглашености за најкритичније групе производа, који представљају највеће ризике за потрошаче и друге кориснике, спроводи држава, односно надлежни органи државне управе. Ово је принцип који се користи у европским директивама тзв. старог приступа и користиће се при преношењу тих директива у правни поредак Србије. Овде држава, за најрискантније производе (храна, хемикалије, возила) током спровођења оцењивања усаглашености, проверава безбедност и пре стављања производа на тржиште, потврђује усаглашеност са прописаним захтевима, те дозвољава стављање производа на тржиште. Иако, у овом случају, држава потврђује усаглашеност са прописаним захтевима, у случајевима када нема капацитете за вршење техничке процене, може те послове да повери телима која на тај начин обављају део активности оцењивања усаглашености у име и за рачун државе. На овај начин држава овлашћује тела за оцењивање усаглашености за вршење техничке процене (у даљем тексту: Овлашћено тело). Због тежине ризика који производ може да представља, оцењивање усаглашености и издавање сертификата је део државног посла, а само се техничка процена поверава Овлашћеном телу. И код овлашћивања тела за вршење техничке процене, у погледу компетентности, морају се задовољити захтеви као и за именовање тела за оцењивање усаглашености.

С обзиром да је Законом предвиђено да се техничким прописом може утврдити да се у улози тела за оцењивање усаглашености „као трећа независна страна“ може појавити Именовано тело, које је по правилу привредни субјект у приватном власништву, или држава, односно надлежни орган државне управе (који може техничку процену поверити Овлашћеном телу), било је потребно да се овом уредбом ближе пропишу правила и процедуре за именовање, односно овлашћивање тела за оцењивање усаглашености.

Приликом израде Уредбе, предлагач је узео у обзир решења из референтних прописа ЕУ у области техничког законодавства, а нарочито из Одлуке Европског парламента и Савета о заједничком оквиру за трговање производима (*Decision European of the Parliament and of the Council on a Common Framework for the Marketing of Products 768/2008/EC*);

Питања која су предмет ове уредбе, јесу питања која се могу уредити подзаконским актом и нису могла бити уређена законом или на други начин, осим доношењем Уредбе, с обзиром и на императивну одредбу Закона којом је то прописано.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Члан 1. прописује предмет уредбе.

Чл. 2. и 3. уређује се покретање поступка именовање тела за оцењивање усаглашености, садржина захтева за именовање и документи којима се доказују наводи из захтева. Истовремено, члан 2. прописује да трошкове поступка именовања сноси подносилац захтева.

Чл. 4. до 7. уређују се образовање и састав Комисија за именовање (Комисија), што је обавеза надлежног министра, рад те комисије, као и поступак доношења решења од стране надлежног министра. При томе, чланом 4. дата је могућност да надлежни министар образује једну или више Комисија, које могу имати три или више чланова, у зависности од обима и сложености области која се уређује техничким прописима из делокруга министарства. Такође, дата је могућност да у раду Комисије учествују и стручњаци из области која је уређена одговарајућим српским техничким прописом.

Чл. 6. и 7. прописују предмет рада Комисије, односно шта је Комисија обавезна да утврди, приликом разматрања поднетог захтева. Такође, прописано је да се оспособљеност подносиоца захтева оцењује, по правилу, мада не и једино, путем акредитације. То значи да се оспособљеност подносиоца захтева за обављање послова оцењивања усаглашености може потврдити и на други начин (из неког другог, подједнако важног поступка), а не само акредитацијом. Као и у случају индикативног позивања техничког прописа на српске стандарде (претпоставка о усаглашености), за тело које има акт о акредитацији претпоставља се да је, у мери у којој је то утврђено обимом акредитације оспособљено за оцењивање усаглашености и на њему је мањи терет доказивања те оспособљености. Наиме, ако је обим послова за оцењивање усаглашености, који је предмет захтева за именовање, у целости покривен обимом послова из акта о акредитацији, сматра се да је подносилац захтева доказао да испуњава захтеве за именовање који су утврђени техничким прописом. У томе се огледа изузетан значај акредитације, у поступку именовања. Ако подносилац захтева своју оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености не доказује актом о акредитацији, што ће у пракси бити редак случај, то може учинити и на други начин, о чему подноси одговарајуће доказе. Чланом 7. прописује да надлежни министар доноси решење о именовању, односно решење о одбијању захтева, на образложени предлог Комисије.

Чл. 8. и 9. уређује се садржина решења о именовању, као и достављање тог решења министарству надлежном за вођење регистра Именованих тела, које, на писмени предлог надлежног министарства, врши пријављивање Именованог тела Европској комисији, у складу са потврђеним међународним споразумима чији је потписник Република Србија.

Чланом 10. уређује се обавеза Именованог тела да испуњава захтеве за именовање из техничког прописа у погледу његове оспособљености која је утврђена решењем о именовању, као и достављање одговарајућих обавештења и података од стране Именованог тела надлежном министарству.

Чл. 11. до 13. уређују се поступак доношења решења о одузимању именовања, у случају да надлежни министар утврди да тело више не испуњава прописане захтеве или да не извршава своје обавезе, односно, поступак доношења решења о одузимању одобрења за спровођење оцењивања усаглашености када Именовано тело више није у могућности да обавља послове спровођења оцењивања усаглашености из решења о именовању, као и поступак преноса документације у вези са спровођењем оцењивања усаглашености другом Именованом телу, по избору странке.

Члан 14. прописује да се одредбе чл. 4. до 13. ове уредбе, сходно, дакле ако је то и у мери у којој је то одговарајуће, примењују на овлашћивање тела за оцењивање усаглашености за вршење техничке процене који тај посао обављају за потребе надлежног министарства.

Чл. 15. и 16. уређује се поступак за овлашћивање тела за оцењивање усаглашености за вршење техничке процене за потребе органа државне управе. Прописано је да се тај поступак покреће на основу јавног позива за подношење пријава. Такође, прописује се садржина јавног позива и начин његовог спровођења од стране Комисије за овлашћивање, коју образује надлежни министар, по истом принципу као и комисију за именовање тела за оцењивање усаглашености. Ова комисија утврђује и испуњеност захтева за овлашћивање у складу са одговарајућим техничким прописом.

Чл. 17. до 19. утврђују се прелазне и завршне одредбе. Одредбама члана 17. прописано је да тела за оцењивање усаглашености која су акредитована, односно овлашћена за спровођење оцењивања усаглашености у складу са техничким прописима који су донети пре ступања на снагу ове уредбе, обављају те послове до доношења техничких прописа којима ће се, у складу са Законом, утврдити захтеви које морају да испуне Именована тела. Ова тела ће моћи да, у року од три месеца од дана ступања на снагу техничких прописа којима се утврђују захтеви које морају да испуне Именована тела за оцењивање усаглашености, а најкасније у року од три месеца од дана почетка њихове примене, поднесу надлежном министарству захтев за именовање у складу са овом уредбом. Ако тела не поднесу захтев за именовање у прописаном року, односно, ако надлежно министарство, по поднетом захтеву, утврди да тела за оцењивање усаглашености не испуњавају захтеве из техничког прописа, та тела више неће моћи да обављају послове оцењивања усаглашености као Именована тела у смислу Закона и ове уредбе.

Чланом 18. предвиђено је да ступањем на снагу ове уредбе, престају да важе одредбе Уредбе о начину овлашћивања тела за оцењивање усаглашености, регистру овлашћених тела за оцењивање усаглашености, евиденцији о исправама о

усаглашености, знацима о усаглашености и телима за оцењивање усаглашености, као и условима за примену техничких прописа других држава („Службени лист СЦГ“, број 22/06), у делу којим се уређује начин овлашћивања тела за оцењивање усаглашености и утврђивања испуњености услова које мора испуњавати тело за оцењивање усаглашености, као и одредбе чл. 2. до 15. и члана 20. те уредбе.

Чланом 19. прописано је да ова уредба ступа на снагу у року од осам дана од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а да се примењује почев од 1. марта 2010. године, осим одредбе члана 9. став 2. ове уредбе која се примењује од дана приступања Републике Србије Европској унији или од дана ступања на снагу потврђеног међународног уговора о оцењивању усаглашености и прихватању индустријских производа са Европском унијом, у делу производа на који се тај уговор односи, с обзиром да је процењено да ће надлежним министарствима бити потребно одређено време да образују комисије у складу са овом уредбом, именују чланове комисија и изврше све потребне припреме у техничком и административно стручном смислу. Истовремено, оцењено је да је, пре почетка примене уредбе, потребно посебним прописом уредити и начин на који ће радити и одлучивати чланови комисија које ће се образовати у складу са овом уредбом.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ОВЕ УРЕДБЕ

За спровођење ове уредбе нису потребна додатна средства из буџета Републике Србије.